Ч. 163. Субота 29 липня (11 серпня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Балканьскі заколоти. — Суд над ґенералом Штеслем. — Події в Росиї.

На чорногорско-турецкій граници бійки між Чорногорцями а Альбанцями мали вже такі великі розміри, що обі держави посунули під границю великі відділи войск, щоби недопустити до формальних битв. Альбанцї зрабували були господарства кількох тисячів християньских мешканців Старої Сербії, а їх самих вирізали, або вигнали з краю. Три тисячі збігців схоронило ся до Чорногори. Там они зорганїзували ся, уоружили ся, а получивши ся з чорногорскими охотниками, впали до Альбанії. Зачали ся битви і пожарп. Турецкі войска очистили край, але ватага обладована добичею вернула до Чорногори. Лише одна часть дістала ся під Колашином в засїдку де їх Альбанцї вирізали майже до одного. Населене Чорногори рішило пімстити ся за те на Альбанцях. На граници зачали громадити ся великі ватаги, щоби в відповідній хвили кинути ся на Альбанію. Однак Туреччина в саму пору вислала на границю цїлу дивизию під командою Енвера-паші. Якийсь час тревала перестрілка, але Чорногорцї не могли переломити кордону. Вкінци оба правительства вислали комісарів, котрі порішили спір мирно. Зроблено таку умову: Туреччина прийме християн, що утїкли з Старої Сербії, зверне їм землю і дасть гроші на заложенє нових господарств, а за те добича, яку Чорногорці забрали Альбанцям, буде звернена властителям. Вздовж границі Туреччина поставить на стало чотири баталїони не башибожиків, але правильної піхоти під командантом, котрий буде мати право дїлати в порозуміню з чорногорскими властями. Таку саму силу войска розставить вздовж границї Чорногора, але вояків умундурує трохи инакше, щоби їх можна було відріжнити від иньших Чорногорців. Переходити через границю в обі сторони буде вільно лише в кількох точках. До тих, що переступають границю в иньших місцях, войско буде стріляти, про що мусить бути оголошене в обох краях. На тій підставі привернено спокій.

В послїдних днях вела ся против ґенерала Штесля, звістного оборонця Порт-Артура в росийско-японьскій війнї, розправа перед военним судом, котрий остаточно засудив єго на смерть через розстріляне. Розправа вела ся тайно, однако деякі подробицї вийшли тепер на яву і кореспондент одної з німецких часописий так о тій справі пише: Не було хиба менше марного геройства, як то, яке показав ґен. Штессель. Виявила то без сумніву слїдча комісия під проводом ґен. Ропа. Читаючи перші прикази Штесселя до обляженої залоги можна би дійстно здогадувати ся, що має ся до дїла з героєм: однако дїла доказали, що то був лиш марний комедиянт, котрий хотїв покрити власну і иньших ґенералів трусливість звістними фразами. — „Перед нами а може за нами ворог, — слова одного з приказів ґен. Штесселя — побідимо або погибнемо, борючи ся до послїдної кулї, до послїдного баґнета“. Однако просто глум, як мало достроїв Штессель свої дїла до тих слів; судячи навіть найлагіднїйше мусить ся уважати єго зрадником. Слїдство виказало, що Штессель дня 3. січня видав Японцям за посередництвом ґен. Фока, без потреби і без оборони три важні позициї, а тим самим майже цїле старе місто, котрого ті позициї стерегли. Були то: „Батерия Б.“, „Батерия Куропаткина“ і „Орлине гнїздо“. Дійстної военної ради Штессель нїколи не скликував, а навіть про капітуляцию рішив на власну руку. Зібрав він у себе 12 командантів поодиноких відділів, з котрих лише 4 заявили ся за відданем кріпости Японцям. Тими союзниками Штесселя були: шеф штабу ґенерал Райс, полковник Ґрязнов, підполковник Ґандурін і підполковник Дімітрієв. Ґене-

12)

Звичай і мода.

(Культурно-історична розвідка. — Написав К. Вербенко).

(Дальше).

3. Чоботи і черевики.

Капелюхи то князї, що сидять на престолах і займають найвисше місце; краватки і рукавички, то аристократи, котрим добре діє ся, хоч нїчого не роблять; чоботи і черевики то робочий нарід, що двигає тамтих, робить найпростїйшу роботу, нуряє ся в болотї, від часу до часу спочиває, обхарить ся і обчистить ся як робітник на недїлю, щоби опісля брати ся знову до тяжкої роботи і знову лїзти в порох і болото. Сего робочого народу найбільше на сьвітї а кождий иньший, кождий в своім роді; одні призначені до лекшої, другі до тяжшої роботи; одні сувають ся лиш по сальонах, другі бродять в гною. Нема другого одїня, котре би так тісно було звязане з натурою, характером і званем чоловіка як чоботи і черевики. Навіть ще й в смерти мають они щось спільного з чоловіком: Одні кінчать несляно десь на сьмітю або під плотом і щезають без слїду; другі наживають слави і спочивають за склом в цинних гробницях званих музеями.

В королївскім історичнім музею в Дрезднї стоять в однїй комнатї попід вікнами скляні шафки а в них знаходить ся одинока в своім роді збірка всїляких чобіт і черевиків, котрі призбирав був колись бар. Бльок. Збірка тота перейшла ще в 1834 р. на власність королївского музея.

Тут знаходять ся між иньшими червоні оксамітні черевики з вишитими буквами „С. Н.“ (Християн і Гедвіґ), які носила княгиня Ядвига даньска, донька даньского короля Фридриха II., коли в 1602 р. повінчала ся з саским князем Християном II. Тут можна дальше побачити черевики з обцасами римскої цїсаревої Єлисавети, матери цїсаревої Марії Тереси, котра в 1708 р. віддала ся була за пізнїйшого цїсаря Кароля VI. а померла в 1750 р. Тут суть також черевики славних учених, як фільософа Канта (родив ся 1724, помер 1804) і німецкого поета Віланда (род. 1833, помер 1813), котрі оба тотї мужі носили перед самою смертию.

Але найважнїйшими з цїлої тої збірки суть коронацийні черевики цїсаря Наполеона I., котрі ще 12 цьвітня 1816 р. прислав був згаданому бар. Бльокови полковник ґр. Тірен, бувший завідатель цїсарскої ґардероби, і чоботи, які Наполеон носив підчас битви під Дрездном в днях 26 і 27 серпня 1813 р. Обі тотї пари обуви уміщені в окремій шафочці і займають в цїлій тій збірці нїби почестне місце. Істория згаданих чобіт Наполеона досить інтересна, щоби єї тут розповісти.

Було то дня 27 серпня 1813 р. Гук цушок повитав був ранок того дня; буря і дощ не могли вгасити огню, який займив ся був від арматних куль. Густа мрака і дим повисли були над містом Дрездном. Півколесом стояли оба ворожі войска під містом і лютила ся завзята битва; батериї як би скажені метали огнем на себе. Перед полуднем погиб був французкий ґенерал Моро на тім місци, де нинї під Дрездном стоїть єго памятник.

Шалена буря утрудняла до крайности положенє союзного войска, котрого оба крила, праве, що опирало ся о ріку Лабу, де горіло село Штрізен, і ліве, виперте з укріплених позиций коло місцевостий Котта і Лєбтав, ледви ще держали ся. Цїла сила неприятеля кинулась була на центрум, де скалисті і стрімкі горби помагали ставити подвійний опір а неприятеля змушували виступати з подвійною силою.

Була друга година з полудня, коли Наполеон надїхав на своїм половім мірним труском улицею званою Вільсдруф. Щоби заслонити ся від страшенної зливи, загорнув ся він добре в свій сірий плащ і насунув малий капелюх на чоло так, що ледви ще було видко єго лице з під него. Побіч него їхав Міра, котрому він приказав станути на чолї дивизиї кінноти в силї 15.000 мужа, що стояла доси спокійно на рівнинї, і вести єї до атаку горі Фрайберґским гостинцем. За ними обома їхала ще громадка других ґенералів.

Коли доїхали до кінця улицї, до того місця, де давнїйше була Вільдруфска брама, пристанули трохи. Тут мусїли їхати один за другим, бо тут всї виходи із середини міста були забарикадовані бочками з піском, бальками і міхами з землею і було лиш вузоньке місце, котрим ще можна було перейти. Але й то місце залила була вода, котра тут спливала зі всїх боків. З калюжі зробив ся був ма-

рал Фок не дав ясної відповіди, але ґенерали Бєлий і Смірнов рішучо противили ся капітуляциї, доказуючи, що поживи і муниції вистане ще на $1^1/_2$ місяця. Протоколу тої мнимої военної ради не уділив Штессель участникам до підпису, подякував лише знов високопарними словами за готовість оборони кріпости, відійшов і — підписав услівя капітуляциї з застереженєм, що будуть єму видані всї єго движимости, для котрих перевозу треба було аж 40 тягарових ваґонів, а крім того всї пси ґенерала. Штессель не хотів признати ся до вини і на свою оборону покликав ряд сьвідків, що мали потвердити єго геройство. Однако такого потвердженя не удало ся видобути з нічиїх уст. Натомість зізнав ґен. Смірнов, що попри цілковиту неспосібність комендантів переважного числа відділів, довів кріпость до капітуляциї вплив перебуваючих в ній женщин. Героєм Штессель не був — говорив Смірнов — на одер не заслужив, але не можна єму відмовити, що віддаючи Порт Артур ворогови, поступив супротив полишених в кріпости женщин як правдивий чоловік чести". Часописи кажуть, що засуд на Штеслі не буде довершений, але впрочім то непотрібне, бо морально Штессель вже давно погребаний.

З Петербурга доносять урядово о змінах в кабінеті. В склад єго яко нові міністри увійдуть: Філософов, яко мінїстер торговлі, кн. Васильчиков, яко мінїстер рільництва і Ізвольский, брат міністра заграничних справ, яко прокуратор найвисшого синоду. Ті зміни не вдоволять нікого. Сторонництво „30 жовтня" заявило, що тепер між ним а Столипином зірвані всї нитки порозуміня. О тім сторонництві говорено до послїдної хвилї, що припаде єму задача правительственного сторонництва в часї виборів і в будучій Думі. До Voss. Ztg. доносять з Петербурга, що передвчера розійшла ся там поголоска, немов би цїлий кабінет подав ся до димісиї. В полудне удали ся: президент міністрів, мінїстер справ заграничних, прочі міністри, як і шеф ґенерального штабу до Петергофу. Столипин предложив там справоздане цареви о внутрішнім положеню, кладучи найбільший притиск на неудавший ся страйк ґенеральний яко на доказ сили кабінету. Цар мав рішити ся на задержане цїлого кабінету.

З діяльности наукового товариства ім. Шевченка в р. 1905.

(Дальше).

З инших інституций товариства найгарнїйше розвивала ся бібліотека, як виказує окреме справоздане. Функциї бібліотекарів повнили в сім році провізорично два студенти университету пп. Ів. Кривецкий і Ів. Созаньский, а наведені в справозданю цифри виказують в порівнаню з попередними роками значну інтензивність їх працї, якої богато пішло особливо на порядковане. Бібліотека збільшала ся дальше не тільки з обміни виданями з чужими науковими інституциями, але й новими закупами, а надто доволї численними дарами. З послїдних найзначнїйший дар покійного дійстного члена товариства, Володимира Лесевича, що записав всю свою, дуже гарно дібрану бібліотеку, головно з обсягу фільософії, історії, релїґії, фолькльора і ин. Науковому товариству ім. Шевченка. Та бібліотека буде перевезена і розібрана в 1906 р., з чим знов злучена справа розширеня бібліотечного льокалю, що показав ся за малий для єї поміщеня. Належить зазначити, що частинно розширено бібліотеку вже сего року, бо всї дублєти перенесено до давного книгарняного маґазину, поміщеного при канцеляриї товариства.

Музей збільшив ся в сім році особливо етноґрафічними предметами, закупленими членами етноґрафічної експедициї, та дарами поодиноких осіб. Они мусять однако поки що лежати нерозібрані і неупорядковані, бо для уміщеня їх нема відповідного льокалю.

Ґалерия образів збільшила ся в 1905 р. закупом трех образів кисти п. Ф. Красицкого, виставлених на виставі україньских артистів у Львові, а то: двох портретів (М. Старицкого і Ів. Тобилевича) та одного великого образа п. н. „Гість із Запорожа", проданого артистом Ф. Красицким товариству по значно зниженій ціні за 1000 К. Крім того замовило товариство у двох малярів кілька портретів наших визначнїйших письменників, яких однако ще не викінчено.

Тут належить також згадати про деякі фонди, що стоять під зарядом товариства.

Фундацийна камениця упорядкована цілковито ще в 1904 р. і доходами з неї амортизують ся затягнені довги. З кінцем минувшого року навязав був фундатор через свого адвоката переговори з виділом в справі затвердженя фундацийного акту, але опісля здержав їх з невідомих виділови причин. Через те справа фундацийного акту полишила ся на дальше в завішеню.

„Академічний Дім", котрий перебрав виділ минувшого року під свій заряд, стоїть вже під дахом. До осени 1906 р. буде зовсїм виготовлений і замешкалий.

Фонд імени А. Бончевского зазнав о стілько зміни, що виділ поділив за згодою єго куратора п. І. Ардана річний дохід з него на дві частини, і від осени почав роздавати єго двом студентам, замість одного як давнїйше. То було потрібне головно тому, що число молодїжи в университеті зростає з року на рік, і богато з неї потребує підмоги, не надїючись єї ні звідки. І хоч така підмога в сумі 220·20 К не вистане на цілорічне удержане у Львові, коли подвійна сума все таки зближала би ся до minimum студентскої екзистенциї, то й она сильно стає в пригоді, як про те виділ мав нагоду переконати ся.

(Конець буде).

лий потік, на днї котрого повно було ріняків, болота, намулу, галузя і дерева така маса, що переїхати верхом було просто неможливо. Наполеон і єго ґенерали позлазили з коний. Цїсар хотів обійти тоту калюжу і ліз попід частоколи. Але ледви що зробив кілька кроків, як посовгнув ся і упав. Він, що правда вхопив ся частоколів і не повалив ся зовсїм на землю, але правою ногою застряг так між колодами і в намулі, що не міг єї витягнути. Коли же наконець по довшім напруженю витягнув ногу, лишив ся чобіт в болоті.

Тепер була трудна рада. Стоячи на одній нозі і держачись частокола споглядав цїсар заклопотаний довкола себе, а єго ґенерали ще більше заклопотані споглядали один на другого не знаючи, як би дати якусь поміч цїсареви. З причини зливи і битви на улицях було пусто і не видко було анї живого духа, а склепи зі страху перед битвою також були позамикані.

Аж ось случайно надійшов якийсь молодий чоловік з клуночком під пахою. Він побачив цїсаря і може бути, що пізнав відразу причину прикрого положеня, в якім цїсар знаходив ся, бо поліз зараз до него і відозвав ся до него по францускн: Ваше Величество, коли позволите менї свою ногу, то я може щось пораджу.

— Ти хто? — спитав цїсар.

— Ваше Величество, маю честь бути вашим підданим. Я родом із Штрасбурґа і був під вами в битві під Єною. Пруска куля поцїлила мене в ногу і я вже не міг служити під вами. Окалїчівши заволік ся я сюди до Саксонії, де маю далеких свояків і тут взяв ся до мого давного ремесла, та став за челядника у одного шевця.

Наполеон наставив молодому мужчинї свою ногу. Челядник присїв перед цїсарем і взяв єго ногу в обі руки.

— Яка хороша нога! — сказав він з радостию фахового знатока. А може й знав, що Наполеон, котрий мав дійстно дуже малу і старанно плекану ногу, гордив ся не мало сею красою.

— От, який то щасливий случай! — говорив челядник дальше. — Зі всїх, що дають робити до мого майстра, має лиш один таку маленьку і так старанно виплекану ногу а той то богатий дрезденьский адвокат і я мав якраз занести єму сю пару чобіт. Они будуть напевно добрі на Ваше Величество!

Сказавши то розвязав свій клуночок і виймив з него пару так виґлянсованих чобіт, що аж сьвітили ся, і заким ще цїсар оглянув ся мав вже один чобіт на нозі.

— Ваше Величество, чобіт як на вас зроблений! Позвольте тепер, Ваше Величество, що я ще й другий чобіт стягну... Якаж фушерска робота! — говорив челядник дальше, стягнувши другий чобіт — таж они в такім дощи були би кусниями з ніг повідпадали!

— Але я не маю гроший при собі — сказав цїсар, коли вже мав нові чоботи на ногах. — Мушу насамперед побити неприятеля, може тодї дістане ся менї яка добича, щоби тобі заплатити за чоботи. Але зараз по битві — чуєш — прийди до мене до палати, то поражуємо ся.

Він сїв на коня, попращав ся рукою і поїхав зі своєю дружиною. Коли виїхав на вільне місце, приняв єго стоячий там полк піхоти. „Вів л'янпрер!" Най жиє цїсар! залунало грімко, карабіни забрякотіли і грімкі звуки войскової музики повели героя на поле битви.

В дві години опісля рішила ся битва. Годинник на вежи, що підчас битви як би мовчав, вибив тепер пяту годину. Місто було увільнене від страшної борби.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 10-го серпня 1906.

— В женьскій ц. к. учит. семинариї у Львові відбудуть ся записи на I курс в днях 29, 30 і 31 серпня (до полудня), а дня 1 вересня розпічнуть ся вступні іспити. При записї жадають ся: метрика хрещеня і скінчений 15 рік житя, послїдне сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво лікарске і (наколи учениця не ходила в послїднім році до публичної школи) сьвідоцтво моральности.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові. Gazeta Lwowska оголошує публичне розписане достави материялів деревляних, котрі будуть потрібні для ц. к. дирекциї зелїзниць державних у Львові на рік 1907. Дотичні оферти виготовлені на приписаних формулярях можна внести до тої ц. к. дирекциї найпізнїйше дня 10 вересня с. р. до години 12-ої в полудни. Близші услівя подані в Gazet-ї Lwowsk-ій з дня 15 серпня с. р. і можна їх переглянути, взглядно поінформувати ся в бюрах III і IV ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

— Неудале самоубийство злодія. Вчера в полудне зголосив ся до заведеня Брата Альберта якийсь молодий чоловік з раною на голові і просив, щоби єму дали води умити ся, бо на Клепарівскій горі напали на него якісь два молоді лобури стрілили до него з револьвера і забрали від него гроші. Чоловік той сказав, що називає ся Теодор Макарчук і єсть льокаєм без служби. Макарчука виділи перед кількома годинами в клепарівскім парку, як він там молив ся на рожанці, а на місци того якогось нападу знайдено револьвер у футералі. Поліциї видала ся цїла тота істория о

нападі підозріною, а записки поліцийні вияснили небавком цілу справу. Із записок показало ся, що перед кільканайцяти днями якийсь сьвященик з Коломийщини пошукував телеґрафічно свого бувшого послугача, Теодора Макарчука, котрий украв єму кілька сот корон і втік в сторону як до Львова. Опис поданий тим сьвящеником вказував зовсім на Макарчука, але той обставав уперто при своїй байці і розповідав, що якісь два драниці один літ 20, другий може 17 напали на него; один приложив єму револьвер до чола і стрілив, а відтак забрав єму з кишені 60 К банкнотами і трохи дрібних; другий лиш на то все дивив ся. Макарчук вхопив розбишака за ногу, але той вирвав ся й втік лишивши револьвер з футералом і свій соломяний капелюх, а забравши его повстяний капелюх. Дивна лиш річ, що того нападу ніхто не видів ані не чув стріляня, хоч на горі було під ту пору богато людий, а именно 3 академіки, що не далеко від місця нападу учили ся і няньки з дітьми. Показало ся дальше, що Макарчук мав осмалені від пороху пальці і що соломяний капелюх був таки его власностию, бо під шкіркою в капелюсі знайдено підложені картки видерті із службової книжки Макарчука. Не було отже сумніву, що Макарчук видумав цілу готу історию і що очевидно сам хотів собі відобрати житє і для того перед тим довго молив ся. Макарчука віддано до шпиталю, де поліция має его очевидно під своїм дозором. З Коломиї зголосив ся вже сьвященик о. Шльонзак і доніс що то у него Макарчук допустив ся крадежи.

— **Пропала без вісти** дочка селянина з Милошович, львівского повіта, Михайлови Гуменному. Дівчина має 10 літ, єсть низького росту, білява, в червоній спідници, називає ся Настя. Хто довідавсь би о ній і відставив до дому вітця, одержить винагородженє.

— **Небезпечний волоцюга.** З Горлиць пишуть: Сими днями пробив жандарм баґнетом цигана на публичній дорозі, ведучій через село Ропицю польску до Горлиць. Коли именно жандарм зажадав від цигана, аби виказав ся паперами хто він і звідки, підніс циган сокиру, хотячи жандарма ударити. Але жандарм випередив его і в сій хвили проколов его баґнетом. Тяжко раненого цигана перевезли до горлицкого шпиталя.

— **Против конфекционерів** т. є. купців торгуючих готовими одінями. Перестарілий промисловий закон входить вкінци на дорогу реформи. Однак коли деякі зміни ухвалено вже в палаті послів піднесли против него великий крик конфекционери-капіталісти. Віденьскі богатирі-конфекционери, заливаючі Галичину тандитою, вироблюваною в їх магазинах, почули ся загроженими в своїм істнованю тому, що закон не позваляє конфекционерам, що не мають доказу уздібненя, виконувати кравецкі роботи і поправки. Отже поки закон той буде палатою панів принятий, они розпочали против него шалену аґітацию, загрозили відмовою роботи занятим у них робітникам, а рівночасно стали робити заходи також в палаті панів. Супротив того рукодільники уладжують тепер по цілій Австриї віча і виступають остро против бажань і заходів капіталістів.

— **Помер** Василь Стеткевич, управитель школи в Яблонові, дня 7 с. м. в Коломиї, в 53-ім році житя.

— **Перегони товстих в Марієнбаді,** о котрих ми свого часу доносили відбули ся дня 2 с. м. Розуміє ся, що товсті не бігали, бо того они не годні, лиш ходили. До перегонів стануло рано о 7 год. 11 товстих. Першу нагороду виграв якийсь пан Льозен з Дісельдорфу, що має лиш 30 літ а вже важит 213 фунтів (коли так дальше піде, то буде до 60 літ важити що найменше в вдоє тілько). Він вийшов о 7 год. 20 мін., а о 9 год. 21 мін. 12 секунд станув на меті, отже перейшов визначену дорогу за 1 год. і 5 мін. За той час стратив на вазі трохи більше як півтора фунта. Другу нагороду виграв якийсь пан Керский з Вроцлава, літ 34, а ваги 180 фунтів. Він стратив на вазі підчас перегонів лиш пів фунта, а перейшов ту саму дорогу за 1 год. 8 мін. Трету нагороду одержав Дамгофер, літ 50, ваги 188 фунтів; він зробив дорогу за 1 год. 9 мін. 25 секунд і стратив фунт на вазі. Четверту нагороду одержав Віцман з Відня, літ 48, ваги 205 фунтів; він зробив визначену дорогу за 1 год. 14 мін. 45 секунд і стратив за той час на вазі майже два фунти. О 4 год. по полудни роздано всім нагороди.

— **Прилад до гашеня огню,** т. зв. „Minimax“ Оногди відбула ся у Львові на повистановій площи проба приладу до гашеня огню т. зв. „Minimax-у“ і випала дуже добре. Купи обмазаних смолою полін і трісок, озерце смоли, смолою висмаровані бочки і т. и. все те, коли вже було цілком обняте полуміню, гашено при помочи мінімаксу скоро і без ніякого труду. В приладах таких, призначених передусім до гашеня огню в самих початках, дуже важна річ, щоби прилад був кождої хвилі готовий до акциї. Отже мінімакс вповні відповідає в тім взгляді всім можливим вимогам. Передусім в тім апараті нема ніяких частий потребуючих безнастанного надзору, як толоків, вужів ґумових і т. и. Апарат викидає з себе гасячий плин через нагле, вибучове витворюванє окиси вугля. Судячи по довготі викидуваної з апарату струї, внутрішнє тисненє мусить бути досить велике. Щоби стіни апарату не ржавіли, покриті суть в середині верствою оливи і помальовані оловяною фарбою. Плин, котрий находить ся в мінімаксі, забезпечений і против морозів, бо видержує дуже низьку температуру. Галицкі пожарні сторожі видали про той прилад дуже користну опінію. Львівска пожарна сторожа закупила два такі прилади, щоби ужити їх в случаях, коли ужитє сикавки спричиняє часто більші шкоди, ніж сам огонь.

Телеґрами.

Париж 10 серпня. Богато сенаторів, депутованих і членів Академії підписало адресу до бувшого президента Думи, Муромцева, висказуючу надію, що справа мира і свободи остаточно побідить.

Петербург 10 серпня. Нині оголошено указ царский, приказуючий утворенє російского посольства в Християнії і переміну тутешного ґенерального консуляту на консулят.

Москва 10 серпня. (П. А.). Процес в справі селяньского союза має відбути ся в тутешнім суді в кінцем вересня. Обжаловані суть майже самі учителі шкіл удержуваних земствами а лиш один селянин.

Софія 10 серпня. В Пловдиві (Филипополи) оголошено плякатами т. зв. „народні приказиˮ заказуюча строго розмавляти на улици по грецки. — В Ямболі прийшло вчера по вічу до непокоїв, демонстранти знищили в очах завізваного войска богато склепів і одну фабрику. — У Варні змусила товпа бурмістра до підписаня декрету відправляючого всіх громадских функціонарів грецкої народности зі служби. Сповненє того жаданя вплинуло успокоюючо на жителів так що по полудни не відбуло ся вже віче.

Петербург 10 серпня. (П. А.). Кн. Васильчиков, бувший ґенеральний повновластник Товариства „Червоного Хреста“, именований головним управителем аґрарної орґанізациї. Товариш міністра просьвіти Ізвольский, брат міністра справ заграничних именований старшим прокуратором сьв. синоду, а член Ради державної Філософов, контрольор державний в кабінеті Вітте'го, именований міністром торговлї.

Москва 10 серпня. (П. А.). У всіх тутешних фабриках розпочала ся робота знову. Число страйкуючих не велике. Також і у всіх друкарнях розпочала ся робота, мимо того, що часть робітників все ще страйкує. Завтра вийдуть всі ґазети.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Гржималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Гржималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Гржималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Гржималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

Запітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гаусмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).